

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 19/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., H., zastúpeného A., s. r. o., T., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. D. A., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf/52/2010 z 21. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2011 doručená sťažnosť P. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd“) sp. zn. 2 Sžf/52/2010 z 21. septembra 2011 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „predmetné rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „Daňový úrad N. vydal Dodatočný platobný výmer číslo: 643/230/8665/10/Sko zo dňa 11. 03. 2010, ktorým bol vyrubený sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2007 v sume 7 081,22 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol nadriadený orgán a to Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím číslo:1/226/8480-72685/2010/994159-r zo dňa 17. 6. 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu v správnom súdnictve o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 11S/74/2010-33 zo dňa 13.10.2010, ktorým žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn.2 Sžf/52/2010 zo dňa 21. 9. 2011 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu...“.

Z odôvodnenia rozsudku NS SR sp.zn.2 Sžf/52/2010 zo dňa 21. 9. 2011 vyplýva, že tento sa stotožnil so závermi krajského súdu v tom, že „žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval skutočné prevzatie profilov montovaných u spoločnosti C. s. r. o. od spoločnosti J. s. r. o.

Naopak, podľa odvolacieho súdu boli tvrdenia sťažovateľa spochybnené viacerými skutočnosťami, ktoré v priebehu daňového konania vyšli najavo (napr. fiktívna adresa sídla spol. J. s. r. o. kde sa mali uzatvárať obchody medzi synom sťažovateľa a konateľom J. s. r. o., absolútna nevedomosť sťažovateľa o predmetných obchodoch, neexistujúca účtovná evidencia spol. J. s. r. o., nepodanie daňových priznaní k DPH) a ktoré sa mu nepodarilo žiadnymi dôkazmi vyvrátiť...

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že ten istý tovar, ktorý mu dodala spol. J. s. r. o. dodal ďalšiemu odberateľovi spol. C. s. r. o., a práve táto dodávka potvrdzuje uskutočnenie odberu tohto tovaru od spol. J. s. r. o., odvolací súd poukázal na to, že takémuto tvrdeniu chýba vnútorná logika a skutková súvislosť.“

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „Sťažovateľ považuje vyššie uvedené požiadavky vznesené v priebehu daňovej kontroly za šikanózne a odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch stupňov za nedostatočné, nepresvedčivé a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Sťažovateľ vykonal všetko čo reálne mohol a čo bolo rozumné od neho požadovať na preukázanie svojich tvrdení a uskutočniteľných plnení s cieľom odstrániť vyššie uvedené pochybnosti. Nie je pravdou, že sťažovateľ nepredložil žiadny dôkaz na preukázanie skutočného prevzatia profilov montovaných u spoločnosti C. s. r. o. od spoločnosti J. s. r. o. Sťažovateľ toto preukázal listinnými dôkazmi, svedeckými výpoveďami syna sťažovateľa a vtedajšieho konateľa spol. J. s. r. o. a túto skutočnosť potvrdzuje aj samotné dodanie týchto profilov sťažovateľom odberateľovi C. s. r. o., ktoré sťažovateľovi dodala spol. J. s. r. o. Sťažovateľ namieta závery odvolacieho súdu v tom smere, že tomuto tvrdeniu chýba vnútorná logika a skutková súvislosť. Práve naopak, profily, ktoré sťažovateľ dodal odberateľovi C. s. r. o., pričom ich dodanie je nesporné, tieto reálne existujú (čo nerozporuje ani správca dane a ich existenciu sťažovateľ doložil správcovi dane rozsiahlou fotodokumentáciou) a logicky ich preto musel sťažovateľ aj fyzicky nadobudnúť, aby ich mohol následne dodať odberateľovi C. s. r. o. Listinnými účtovnými dokladmi a svedeckými výpoveďami bola dostatočne preukázaná skutočnosť, že tieto profily dodala sťažovateľovi spol. J. s. r. o.

Skutočnosti uvádzané odvolacím súdom v odôvodnení rozhodnutia, ktoré si osvojil od súdu prvého stupňa a správcu dane, nemôžu byť dôvodom na neuznanie týchto dodávok a zvýšenie daňovej povinnosti na úkor sťažovateľa. Spol. J. s. r. o, nemala žiadne fiktívne sídlo ako to uviedol odvolací súd (virtuálne sídlo neznamena fiktívne a toto dnes ponúkajú mnohé spoločnosti, keďže to znižuje náklady na prevádzku kancelárie a stačí letmý pohľad na ponuku zriadenia virtuálnych sídiel na internete a zistíme, že je to čoraz častejšie využívaným spôsobom zriadenia sídla a kancelárie pre mnohé spoločnosti), rovnako tak dôvodom nie je skutočnosť, že o týchto dodávkach nemal priamu vedomosť sťažovateľ, keďže tento v minulosti a tak je tomu doposiaľ poveril svojho syna na zabezpečovanie celého chodu jeho živnosti vrátane nákupov materiálu a samotný sťažovateľ sa venuje iba fyzickej montáži zariadení odberateľovi C. s. r. o. Skutočnosť, že sa správcovi nepodarilo zabezpečiť od spol. J. s. r. o. jej účtovnú evidenciu a že táto spoločnosť nepodal daňové priznanie za DPH nie je možné v žiadnom prípade pričítať na vrub sťažovateľa a z toho

dôvodu mu nepriznať nárok na odpočet DPH z uskutočnených plnení. Sťažovateľ nemôže niesť zodpovednosť za plnenie si zákonných povinností iného podnikateľského subjektu od ktorého len odobral tovar. Takýto postup bezdôvodne poškodzuje sťažovateľa, porušuje jeho právo vlastniť majetok a je v rozpore s právom sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu.

Podľa ust. § 46 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, čo však v tomto prípade splnené rozhodne nebolo. Správca dane sa pri vydaní rozhodnutí dôsledne neriadil ust. § 2 ods. 1 až 3, § 15 ods. 1 a § 29 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. Podľa ust. § 2 ods.3 zák. č.511/1992 Zb. má správca dane povinnosť prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, „v ktorom vysloví, že bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastniť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR spis. zn. 2 Sžf/52/2010 zo dňa 21. 9. 2011 a aby toto rozhodnutie zrušil“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného

súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05), čo principiálne platí aj v prípade základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uplatňovaného v podstate ako *lex specialis* vo veciach, o ktorých rozhodol orgán verejnej správy (obdobne napr. III. ÚS 401/09).

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/52/2010 z 21. septembra 2011. Jeho podstatná argumentácia sa koncentrovala k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a k jeho nesúhlasu s vytýkanými pochybeniami a nedostatkami v skutkových a právnych zisteniach orgánov daňovej správy (Daňový úrad N. a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky),

ktoré nereflektovali ani všeobecné súdy svojou prieskumnou činnosťou v správnom súdnictve, v ostatnom najvyšší súd svojím rozsudkom.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne signály, ktoré by ho mohli pri predbežnom prerokovaní sťažnosti viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu.

Najvyšší súd vychádzal pri svojom rozhodovaní jednak z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S 74/2010 z 13. októbra 2010, ktorý zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia daňových orgánov (s. 1 až 3), z námietok sťažovateľa uvedených v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu a vyjadrenia žalovaného k odvolaniu. V podstatnom na s. 4 až 6 uviedol, že preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, citoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa danú vec (*„zákon o dani z pridanej hodnoty a zákon o správe daní“*), a napokon sa sústredil najmä na podstatné námietky sťažovateľa, ktoré sa týkali jeho nesúhlasu so závermi krajského súdu *„o tom, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru, nakoľko podľa jeho názoru následné dodanie toho istého tovaru žalobcom odberateľovi - spol. C. spol. s r.o. potvrdzuje, že tento tovar žalobca odobral od spol. J., s. r. o... správca dane nevyužil dostatočne svoje oprávnenia podľa zákona o správe daní, keď si nepreveril, či účtovné doklady o zdaniteľných plneniach boli alebo neboli zaúčtované u dodávateľa žalobcu, spol. J., s. r. o., neuložil mu pokutu podľa § 35 ods. 15 zákona o správe daní ani nezačal u neho výkon daňovej kontroly a nepodal naňho trestné oznámenie... o neaplikovateľnosti rozsudkov SD EU...“*.

K týmto námietkam najvyšší súd uviedol: *„Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že ten istý tovar, ktorý mu dodala spol. J., s. r. o. dodal ďalšiemu odberateľovi spol. C. s r.o, a práve táto dodávka má potvrdiť uskutočnenie odberu tohto tovaru od spoločnosti J., spol. s r.o., odvolací súd poukazuje na to, že takémuto tvrdeniu chýba vnútorná logika a skutková súvislosť. Krajský súd, žalovaný a napokon ani správca dane nespochybňovali, že žalobca uskutočnil dodávku a montáž profilov spol. C. s r.o.. Táto skutočnosť však sama o sebe nepreukazuje, že žalobcovi tieto profily dodala práve spol. J., s. r. o., že tejto spoločnosti*

ako platiteľovi zaplatil žalobca DPH z ceny uvedeného tovaru a že mu na základe toho vzniklo právo odpočítať si DPH.

Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, od ktorého iného dodávateľa žalobca tovar v skutočnosti prevzal, alebo akým spôsobom tento získal, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetný tovar bol dodaný spol. J., s. r. o..

Odvolačný súd sa stotožnil so závermi krajského súdu, že žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval skutočné prevzatie profilov montovaných u spoločnosti C. s r.o. od spoločnosti J., s. r. o..

Naopak, jeho tvrdenia boli spochybnené viacerými skutočnosťami, ktoré v priebehu daňového konania vyšli najavo (napr. fiktívna adresa sídla spol. J., s. r. o., kde sa mali uzatvárať obchody medzi P. S. ml. a konateľom spol. J., s. r. o., absolútna nevedomosť žalobcu o predmetných obchodoch, neexistujúca účtovná evidencia spol. J., s. r. o., nepodanie daňových priznaní k DPH), a ktoré sa mu nepodarilo žiadnymi dôkazmi vyvrátiť.

Pokiaľ žalobca namietal aplikáciu rozsudkov SD EU spis. zn. C-354/03 a C-484/03 z 12. januára 2006 a spis. zn. C-439/04, C-440/04 zo 6. júla 2006, odvolací súd poukazuje na to, že skutkový stav v týchto rozsudkoch sa líšil od prejednávanej veci predovšetkým tým, že išlo o obchodné vzťahy medzi podnikateľmi so sídlom v rôznych členských štátoch EU.

Avšak aj napriek tejto skutočnosti, tvrdenie žalobcu, že z uvedených rozsudkov vyplýva záver SD EU, že nie je možné pričítať na ťarchu daňového subjektu, že si jeho obchodný partner (dodávateľ alebo odberateľ) neplní svoje daňové povinnosti, alebo sa dopustí podvodu na DPH, nie je podložené, nakoľko takéto konštatovanie sa v predmetných rozsudkoch nenachádza.

Z rozsudku z 12. januára 2006, spojené veci C-354/03, C-355/03 a C-484/03, ktorého kópiu žalobca priložil k odvolaniu vyplýva, že právo platiteľa dane, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenia, na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe, nemôže byť

ovplyvnené tým, že v reťazi dodávok, ktorej sú tieto plnenia súčasťou, je iné plnenie, ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení platiteľa dane a ktoré je bez toho, aby to platiteľ vedel, alebo mohol vedieť, poznačené podvodom vo vzťahu k DPH. Avšak, tento prípad sa týka plnení, ktoré samé osebe nie sú poznačené podvodom.

V danom prípade jadrom problému je, že podvodom je poznačené priamo plnenie, ktoré malo byť uskutočnené pre žalobcu, t. j. nie plnenie, ktoré tomuto plneniu predchádzalo v reťazi dodávok. A preto okrem vyššie uvedeného aj z tohto dôvodu nie je možné použiť tieto rozsudky na daný prípad...

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“.

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 52/2010 z 21. septembra 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie

záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07) a všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok, preto sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozsudkom sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Ústavný súd k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 177/08).

Ústavný súd je toho názoru, že niet ani žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Vychádzajúc z obsahu podania a jeho príloh ústavný súd konštatuje, že v časti táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je riadne zastúpený právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Aj keď sťažovateľ v zdôvodnení a petite svojej sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, tieto vecne a riadne bližšie neodôvodnil. Uvedené nedostatky v náležitostiach sťažnosti preto odôvodňujú odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012

